

முள்ளுக்குறும்பர் பழங்குடி மக்களின் இறப்புச் சடங்குகள்

Mullukurumbas Tribes Funeral Rituals

9

பிரஷிலா.சு, பிரேம் குமார். ரா

தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் -641006

Prashila.S, Prem Kumar.R

Department of Tamil, Sri Ramakrishna college of Arts & Science – 641006

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-1238-8619> , <https://orcid.org/0000-0003-3265-5629>DOI: [10.5281/zenodo.16789834](https://doi.org/10.5281/zenodo.16789834)

Abstract

Rituals have existed since the time of man. Rituals have occupied a place that has not been removed. Rituals are also part of the manifestation of the human race. All rituals are expressed emotionally based on beliefs. Rituals are divided into two categories life rituals and death rituals. The ritual performed at the end of life is the death ritual. These are also called funeral rituals and funeral rites. The purpose of performing these rituals is to express unbearable grief. The deceased are considered gods and guide their family, and many rituals are performed to break the relation-ship between the family and him and reach the feet of God. These rituals, such as breaking coconuts, applying ghee, bringing water, pouring khoti, having grandchildren tie ghee, changing clothes, pouring money, burying, keeping the ashes in holy places, etc., vary according to the place where they live and according to caste, religion and clan.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனிதன் தோன்றிய காலத்து முதலே சடங்குகளும் தோன்றிவிட்டது. சடங்குகள் நீங்காத ஒரு இடத்தையும் பிடித்துவிட்ட ஒன்று. மனித இனத்தின் வெளிப்பாடாகவும் சடங்குகள் உள்ளது. சடங்குகள் அனைத்தும் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் உணர்வுப் பூர்வமாக வெளிப்படுகின்றன. வாழ்வுச் சடங்குகள், இறப்புச் சடங்குகள் என சடங்குகள் இரு வகைப்படும். வாழ்வின் இறுதியில் நடைபெறும் சடங்கு இறப்புச் சடங்காகும். இதனை ஈமச் சடங்குகள், ஈமக் கிரியை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சடங்கு முறைகள் நிகழ்த்துவதின் நோக்கம் தாங்க முடியாத துக்கத்தினை வெளிப்படுத்துவது. இறந்தவர்கள் கடவுளாக இருந்து அவர்கள் குடும்பத்தினை வழி நடத்தவும், அக்குடும்பத்துக்கும் அவருக்கும் உள்ள உறவை முறித்து கடவுளின் பாதத்தை சென்றடையவும் பல நெறிமுறைகள் செய்யப்படுகின்றன. தேங்காய் உடைத்தல், நல்லெண்ணெய் வைத்தல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல், கோடிபோடுதல், பேரப்பிள்ளைகள் நெய் பந்தம் பிடித்தல், பாடை மாற்றுதல், காசு இறைத்தல், புதைத்தல், கொள்ளி வைத்தல், சாம்பலை புனித இடங்களில் கரைத்தல் போன்றவை கடைபிடிக்கப் பட்டு வரும் இச்சடங்கு முறைகள் அவரவர் வாழும் இடங்களுக்கு ஏற்பவும் சாதி, மதம், குலம் பொறுத்து மாறுபடுகிறது.

Keywords: சடங்கு, பழங்குடி, ஆவிகள், இறப்பு, வழிபாடு, Ritual, Tribe, Spirits, Death, Worship

முன்னுரை

பிறப்பு இறப்பு இரண்டுமே ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் ஆகும். உலகில் பிறப்பவர்கள் அனைவருமே ஒரு நாள் இறப்பது நிச்சயமான ஒன்று. நம் வாழ்க்கையில் சடங்குகளில் இறுதியாக அமைவது இறப்புச் சடங்காகும். இதனை ஈமச் சடங்கு என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒருவரது மரணம் அவருடைய குடும்பம், உறவினர்கள், நண்பர்கள் போன்றவர்களை பாதிக்கின்றது. நம் தமிழருடைய ஈமச்சடங்கில் குளிப்பாட்டுதல், வாய்க்கரிசி போடுதல், தப்பு அடித்தல், பிணம் எடுத்தல் போன்ற முறைகளை கையாண்டுள்ளனர். ஒப்பாரி வைத்தல் தமிழரின் இறுதி சடங்கில் முக்கியமாக இடம் பெறக்கூடிய ஒன்று. ஒப்பாரி பிணக்கானம், கையறு நிலை, புலம்பல், சாவுப்பாட்டு இழவுப்பாட்டு, அழுகைப் பாட்டு எனப் பலவகைகளில் கூறுகின்றனர். இறந்தவர் வீட்டிற்கு இறந்தவரை பார்க்கவும், துக்கம் விசாரிக்கவும், பாதிக்கப்பட்டவரை கட்டி அணைத்து அழுகின்ற வழக்கம் உண்டு. ஒப்பாரி பாடுவதால் இறந்தவர் ஆவி சாந்தி அடைந்து விட்டதாகவும் பாடாது விட்டால் அந்த ஆவியானது துன்பப்படும் என்றும் நம்பப்படுகிறது. மனித வாழ்வின் தொடக்கம் தாலாட்டாகவும் இறுதி ஒப்பாரியாகவும் அமைகிறது. இறப்பு என்பது மனிதனுடைய வாழ்வில் இறுதிநிலை என்றாலும் கூட அதன்பிறகு அவன் வாழ்கிறான் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை உலகில் வாழும் அனைத்து மக்களிடையே காணப்படுகிறது. இதனால் தான் மற்ற சடங்குமுறைகளை கடைப்பிடிப்பதைக் காட்டிலும் இறந்தவருக்கு செய்யப்படும் ஈமச் சடங்குகள் முதன்மையான இடத்தினைப் பெறுகின்றன. இந்நிலை மற்ற சாதி குழுக்களிடையே காணப்படுவதைப் போல் பழங்குடி மக்களிடமும் இச்சடங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன. முள்ளுக்குறு ம்பரின மக்களும் இறப்புச் சடங்குகளை பின்பற்றுகின்றனர் .

பிணத்தினை மஞ்சள் நீரில் குளிக்க வைத்தல்

“இறந்தவர்களின் ஆவி மயானத்திலிருந்து திரும்பி வரக்கூடாது என்பதற்காக அவற்றைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கில் செய்யப்படும் சடங்குகளே இறப்புச்சடங்குகளாகும்;. (மு.தே.ஞா.ம. வா.ம.ச.ப.எ -26).

பிணத்தினை மஞ்சள் நீரில் குளிக்க வைத்து சாம்பிராணி புகையூட்டி வீட்டினுள் வைப்பர். அந்த பிணத்தின் மீது தீய ஆவிகள் இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் அதனை நீக்குவதற்கு மஞ்சள் கலந்த நீரில் குளிக்க வைத்து சாம்பிராணிப்புகை போடுகின்றனர். இதனால் தீய ஆவிகள் விலகிவிடும் என்று நம்புகின்றனர். பிணத்தினை புதைக்கும் போது அப்பிணத்தோடு உயிருள்ள கோழிக்குஞ்சையும் குழிக்குள் போட்டு புதைப்பர். அதற்கு காரணம் இறந்தவர் தனக்குத் துணையாக உறவினர் யாரையும் அழைத்துக் கொள்வார் என்ற காரணத்தினால் கோழிக்குஞ்சை துணையாக்கி புதைக்கிறார்கள்.

இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் ஈமச் சடங்குகள் மூன்று நிலையாக காணப்படுகிறது. அவை

1. இறந்த அன்று செய்யும் சடங்குகள்
2. சுடுகாட்டில் செய்யும் சடங்குகள்
3. எரியூட்டிய பின் அல்லது புதைத்த பின் செய்யும் சடங்குகள் போன்றவையாகும்.

இறந்த அன்று செய்யும் சடங்குகள்

முள்ளுக்குறும்பர்கள் இறப்பினை ‘சுங்குழிச்சிடல், சுங்குலுப்பிக்கலு’ என்கின்றனர். இறந்த அன்று முதலில் செய்யும் சடங்குகளாக,

1. பிணத்தை கிடத்துதல்

2. நீராட்டுதல்

போன்றவற்றினை செய்கின்றனர்.

பிணத்தை கிடத்துதல்

இறந்தவருக்கு செய்யப்படும் சடங்கானது கோவில் வீட்டின் (தெய்வப்பிரை) முன்பு தான் படுக்க வைப்பார்கள் வெளியூருக்கு சென்று அங்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தினால் ஒருவர் இறந்துவிட்டார் என்றால் கூட அவரை தன்னுடைய சொந்த குடிக்கு அழைத்து வந்து கோயில் வீட்டின் முன் படுக்க வைப்பர். வெளியே படுக்க வைத்தபின் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று இறந்த செய்தியினை தெரிவிப்பர். தையக்குன்னிப்பகுதியில் 49 குடும்பங்கள் உள்ளது. ஒரு குடும்பத்தில் கட்டாயமாக 4 பேர் காணப்படுவர். அக்குடியில் உள்ள இருவரை அனுப்பி இறந்தச் செய்தியினை தெரிவிக்கச் சொல்லுவர். வேறு குடியில் வாழும் உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் இச்செய்தியினை தெரிவிப்பர். அக்குடியில் உள்ளோர் அனைவரும் இறப்பு நிகழ்வில் பங்கெடுப்பர். அக்காலத்தில் இறந்தவரை படுக்க வைப்பதற்கு புல்லினால் வேயப்பட்ட பாயினை பயன்படுத்தினர். ஆற்றோரத்தில் பாய் வேய்வதற்கு புல் காணப்படும் அப்புல்லினை அறுத்த எடுத்து கொண்டு வந்து காயவைத்து அதில் பாய் பின்னுவர். மேலும் கேவிலி நார் என்ற நாரினை உரித்து மஞ்சள் தேய்த்து காய வைத்து பாய் பின்னிய பின்பு அப்பாயில் படுக்க வைப்பர்.

இறந்தவரை படுக்க வைப்பதற்கு முன்பாக தலையில் நல்லெண்ணெய் வைத்து அதன்பிறகு படுக்க வைப்பர். பின்பு தலையின் அருகில் விளக்கினை ஏற்றி வைப்பர். முன்பிருந்த காலத்தில் விளக்கினை ஏற்றி வைக்கவில்லை. ஆனால் இன்று ஏற்றி வைக்கின்றனர். தொலைவில் இறப்பவர்களை தண்டு கட்டி அதில் இறந்தவரை எடுத்துவருவர். உடலின் மூன்று பாகத்தை அத்தண்டினோடு சேர்த்து கட்டி இறந்தவரை தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு வருவர். தலை, வயிறு, கால் ஆகிய பாகங்களோடு சேர்த்து கட்டுவர்.

நீராட்டுதல்

பின்பு இறந்தவரை குளிக்க வைப்பர். குளிக்க வைக்கும் போது அனைவரும் இதனை பார்ப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் வெளியே வைத்து தான் குளிக்க வைப்பர். பெண்களை குளிக்க வைக்கும் போது வெள்ளைத் துணியை மரத்தில் கட்டி மறைத்து அதன்பிறகு குளிக்க வைப்பர். இறந்தவரை குறிக்க வைக்கும்போது இறந்தவரின் தலையில் அனைவரும் கட்டாயமாக தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். சீயக்காய் தண்ணீர் ஒரு கலத்திலும் மற்றொரு கலத்தில் வெறும் தண்ணீரையும் வைத்திருப்பார். சீயக்காய் தண்ணீர் தலையில் ஊற்றுவதற்கு காரணம் தீட்டு நீங்கிவிடும் என்ற காரணத்தினால் தலையில் ஊற்ப்படுகிறது. சீயக்காய் தண்ணீர் ஊற்றிய பிறகு வெறும் தண்ணீரை தலையில் ஊற்றுகின்றனர். இறந்தவரின் ஆவி வெளியே சென்று விடும் என்ற காரணத்தினால் சீயக்காய் தண்ணீரில் குளிக்கச் செய்கின்றனர். குளிக்க வைத்தன்பிறகு நெற்றியில் சந்தனம் பூசுவர் வெற்றிலையை இறந்தவரின் அருகில் வைத்திருப்பர்.

இறந்தவரை குளிக்க வைத்த பிறகு அவர்களுக்கு புதிய ஆடைகளை அணிந்துவிடுவர். ஒல்லி என்ற முண்டினை வாங்கி இறந்தவருக்கு உடுத்துவர். 4½ மீட்டர் ஆண்களுக்கும், 3 ¾ மீட்டர் பெண்களுக்கும் உடுத்துவர். அம்முண்டின் கால் பாகத்தை மடக்கி காலோடு சேர்த்து கட்டுவர். கொலக்காரன் (தாய்மாமன்) முதலில் இச்சடங்கினைச் செய்வான்.

திருமண வயதடைந்தவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு திருமணத்தை செய்து வைத்தல் போல

சடங்கினை நடத்தி அடக்கம் செய்கின்றனர். இச்சடங்கினை தமிழர்களின் இறப்புச் சடங்கில் கன்னி கழித்தல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பர் சமுதாயத்திலும் திருமண வயதடைந்தவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. ஆண்கள் இறந்தால் ஒரு மூங்கில் தண்டின் அலகினை வெட்டி அவரை புதைக்கும் குழியில் சேர்த்து போடுவர். அதனை மனைவி போன்று பெண்ணாக குறிப்பிட்டு அதனை போடுவர் அதேபோல் பெண்கள் இறந்தால் மூங்கிலின் தடியான அடிப்பாகத்தினை (தரி) வெட்டி பெண்ணை புதைக்கும் குழியில் போடுவர். கணவன் மனைவியாக கருதி இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. இன்று வரையிலும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது.

திருமணமாகாதவர்கள் மனதில் இருக்கும் ஏக்கம் நீங்குவதற்காக இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. இச்சடங்கு செய்வதனால் திருப்தி பெற்று பிறருக்கு தீமை செய்யமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. இறந்தவரை புதைப்பதற்கு 5 ½ அடி குழி எடுத்து அதில் படுக்க வைத்த நிலையில் புதைப்பர். புதைக்க எடுத்த குழியில் இறந்தவரை படுக்க வைப்பர் தெற்கு பாகத்தில் தலையும் வடக்கு பாகத்தில் காலும் தெரியுமாறு படுக்க வைப்பர். ஆண்களை தெற்கு பாகத்தில் தலைபடுமாறு படுக்க வைப்பர் சிறிது குழி பறித்து முகத்தில் மண்படாதவாறு படுக்க வைப்பர். பெண்களை இடதுபுறமாக தலை படுமாறு படுக்க வைப்பர். இறந்தவர்களுக்கு நெல், அரிசி இரண்டையும் வறுத்து கறி, மீன், தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு, வாழைக்காய் இவற்றையெல்லாம் ஒரு துணியில் கட்டுவார்கள். ஆண்களை புதைக்கும்போது துணியில் கட்டிய தீனியோடு வில் மற்றும் அம்பினை சேர்த்து புதைப்பர் பெண்களுக்கு இத்தீனியோடு கால்பகுதியில் அருவானை வைத்து புதைப்பர். இறந்தவரை புதைப்பதற்கு முன்பு ஒரு ரூபாயை அவருடைய நெற்றியில் வைப்பர். இறந்தவரின் உடலை பல வகைகளில் அடக்கம் செய்வர்.

“இறந்தவரின் உடலைத் தின்றல், மண்ணின் கீழ்ப்புதைத்தல், குகையிடுதல், நீரினுள் இடுதல், மட்க வைத்தல், வீட்டில் பாதுகாத்தல், எரியூட்டல் என்பன பல பகுதியிலும் காணக்கூடிய சுவ அடக்க முறைகளாகும்.” (மு தே. ஞா, ம.வா.ம.ச.ப.எ - 197).

குழியில் இறந்தவரை போட்டபிறகு மண்போட்டு மூடிவிடுவர். இறந்தவரை புதைப்பது என்பது தான் இன்றளவில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் அன்றைய காலத்தில் இறந்தவரை எரிப்பது அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று அவ்வாறு இல்லை. இறந்தவரை புதைத்த இடத்தில் எந்தவொரு சடங்கும் கிடையாது. இறந்தவர் மண்ணோடு மண் கலந்து விட்டார்.

இறந்தவரை பெட்டியில் போட்டு புதைக்கும் பழக்கம் இவர்களிடம் இல்லை. ஆனால் ஒருசிலர் இன்று மற்ற சமூகத்தினரை பார்த்து பெட்டியில் போட்டு புதைக்கின்றனர். தையக்குன்னி பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் இன்றுவரை பெட்டியில் போட்டு புதைப்பதில்லை.

குழந்தைகள் இறந்தால் வீட்டின் அருகில் உள்ள தோட்டத்தில் அக்குழந்தைகளை புதைப்பர். 10 வயதிற்கு உட்பட்ட குழந்தைகளை அங்கு புதைப்பர். பெரியவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு புதைப்பது சடங்குகள் செய்து புதைப்பது போல சிறிய குழந்தைகளுக்கு செய்வதில்லை. 1 மாதம் அல்லது 2 மாதம் ஆன குழந்தைகள் இறந்தால் தாயினுடைய பாலை எடுத்து சுண்டக்காய் செடியின் அருகே தாயின் பாலை பிழிந்துவிடுவர். தாய்ப்பால் முற்றிருக்கும் போது தாய்க்கு வலி ஏற்படும். அவ்வலி ஏற்படுவதை தவிர்ப்பதற்காக அச்செடியின் அடியில் பிழிந்து விடுவர்.

இறந்தவரை புதைத்துவிட்டு வருபவர்கள் வீட்டின் உள்ளே குளிக்காமல் வரக்கூடாது. குழந்தைகளை தொடவோ, வீட்டினுள் வைத்திருக்கும் பொருளைத் தொடவோ கூடாது. அணிந்திருந்த ஆடையை நீரில் நனைத்து பின்பு குளித்துவிட்டுத் தான் வீட்டின் உள்ளே வரவேண்டும்.

இறந்தவரை புதைத்த அன்று மாலை கோவில் வீட்டின் உள்ளே ஒரு பாயை போட்டு வைப்பர். பின்பு சொந்த பந்தங்கள் அனைவரையும் அழைப்பர். சொந்தபந்தங்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடிய பிறகு இறந்தவரை பாயில் படுக்கச் சொல்வர். இரவு 8 மணிக்கு அவரை விழித்து பாயில் படுக்கச் சொல்லுவர். 'இனி வா ஆத்து கிடக்கான்' என்று அழைத்து இறந்தவரை படுக்க வைப்பர். இறந்தவர் ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் அவரை கோவில் வீட்டின் உள்ளே அழைத்து படுக்க வைப்பர்.

புதங்குழி, கொல்குழி

இறந்தவருக்கு படையல் போடுவதற்கு 3, 5, 7 ஆகிய ஏதாவது ஒரு நாளில் இச்சடங்கு செய்யப்படும். அன்றைய நாளில் ஆண்கள் எல்லோரும் அக்குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் முடி, தாடி ஆகியவற்றை எடுப்பர். முடி, தாடி எடுக்க விருப்பம் இல்லாதவர்கள் சிறிதளவு தலைமுடியை மட்டும் எடுத்துக் கொள்வர். ஆமணக்கு இலையில் (ஆம்ல இல) வெட்டிய முடியினை போடுவர். பின்பு அம்முடியினை குளிக்கச் செல்லும் போது ஆற்றில் கொண்டு போடுவர்.

புதங்குழி சடங்கிற்கு செல்வோர் காலையில் விரைவில் எழுந்து குளித்து விட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும். தேநீர், காப்பி எது அருந்துவதாக இருந்தாலும் குளித்துவிட்டுத்தான் அருந்த வேண்டும். அரிசியினை வறுத்து எடுத்து வெல்லத்தோடு சேர்த்து பொடி செய்து இப்பொடியினை காப்பியோடு சேர்த்து குடிப்பர். இதனைகும்மேரி என்று சொல்வர். இப்பொடியினை சேர்த்து குடிப்பதற்கு காரணம் என்னவென்றால் இறந்தவருக்கு அன்றிலிருந்து உண்பதற்கு உணவில்லை என்பதாகும். அவருடைய அரிசியை வறுத்து பொடிசெய்து முடித்துவிடுவது ஆகும். முதலில் பெண்களுக்கு தலையில் எண்ணெய் ஊற்றி குளிக்கச் சொல்லுவர். அவர்கள் குளித்து முடித்த பிறகு சமைக்க ஆரம்பிப்பார்கள். பெண்கள் சமைப்பதற்கு முன்பு தாடி எடுக்க தண்ணீர் வைத்துக் கொடுப்பர்.

தலகத்தியை முடி, தாடி வடிக்க பயன்படுத்துவர். அக்கத்தியை முடி, தாடி வடிக்க மட்டும் பயன்படுத்துகின்றனர். அதன்பிறகு ஆண்களுக்கு தலையில் எண்ணெய் ஊற்றுவார்கள். அதன்பிறகு ஆற்றில் குளிக்கச் செல்வர். குளித்த பிறகு தான் உணவு உண்பர். கொலக்கறி சமைத்து உணவு கொடுப்பர். அதன்பிறகு பெண்கள் மீன் பிடிப்பதற்கு ஆற்றிற்கு செல்வர். முள்ளுக்குறும்பர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் ஆறு இல்லாமல் இருக்காது. ஆறினை ஒட்டியுள்ள பகுதியில் தான் குடியிருப்பர். மீனை முதலில் பிடிப்பது கொலக்காரத்தி (தாய்மாமன் மனைவி) முதலில் பிடிப்பார். ஏதேனும் ஒரு உயிர் முதலில் பிடிக்கும் போது வரும் அதனை கரையில் கொட்டுவர். அது பூச்சியாக இருந்தாலும் கூட உயிராக கருதுகின்றனர்.

இறந்தவருடைய ஆவி தண்ணீரில் தான் இருக்கும். அதனை வெளியில் செல்ல விடுவதற்காக இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. கொலக்காரத்தி இல்லையென்றால் இறந்தவருடைய அக்கா, தங்கை யாரேனும் ஒருவர் மீன் பிடிப்பர். மீன் பிடிக்கும் போது ஏதேனும் ஒரு உயிர் வரும் அதனை கரையில் போடுவர். இச்சடங்கினை இறந்தவருக்கு செய்ய முடியவில்லை என்றால் எந்தவொரு சடங்கும் செய்ய முடியாது. இவ்வாறு இறந்தவரின் ஆவி வெளியே சென்றுவிடும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உள்ளது. இன்று வரையிலும் இந்நம்பிக்கை காணப்படுகிறது.

இறந்தவருடைய ஆன்மா தண்ணீரில் தான் காணப்படும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் இன்றுவரையிலும் உள்ளது. பின்பு பிடித்த மீனை இரவு புதங்குழி சடங்கின் போது சமைத்துக் கொடுப்பர். பச்சரிசி சோறும் மீன் குழம்பையும் அனைவருக்கும் கொடுப்பர்.

விளிச்செரக்கல் சடங்கு

கணவன் இறந்த பிறகு மனைவிக்கு செய்யப்படும் சடங்கு விளிச் செரக்கல் சடங்காகும். கணவன் இறந்தபிறகு அப்பெண்ணின் தாலியை அறுப்பதில்லை. பெண்ணினுடைய அண்ணன் அல்லது தம்பி யாராக இருந்தாலும் தெய்வப்பிரையில் கோமரக்காரன் முன்னிலையில் குழந்தையை (மூத்த மகன்) அழைப்பர். அக்குழந்தையின் கையில் வில் மற்றும் அம்பினை கொடுப்பர். “வா இனி நம்ம நம்மா குடிக்கு போகா” என்று பெண்ணின் அண்ணன் கூப்பிடுவார். பெண்ணானவள் தன் கணவன் இறந்துவிட்டால் தன் கணவனின் வீட்டில் தங்கமாட்டாள். முதலில் குழந்தை வில் மற்றும் அம்பினை முதலில் எடுத்துச் செல்வான். அதனையடுத்து அப்பெண் செல்ல அதன்பின் உறவினர்கள் செல்வார்கள். கோமரக்காரன் கோவில் வீட்டின் விரண்டாவில் அமர்ந்திருப்பார். அப்பொழுது தெய்வம் வந்து கையை பிடித்து உள்ளே இழுத்தால் பெண்ணானவள் தன் கணவன் வீட்டிலேயே இருப்பாள். கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தால் அப்பெண் தன்வீட்டிற்குச் செல்வாள். இதனைக் கையை பிடிச்சு காற்றல்’ என்று கூறுவர். இச்சடங்கு முடிந்தபிறகு தான் கூட்டத்து கூட்டல் சடங்கு நிகழும். பிடிச்சு இறக்கல், பிடிச்சு காற்றல் என்றன்கூறுவர்.

கூட்டத்தல் கூடல்

இறந்து போனவருக்கு 3, 5, 7 ஆகிய நாட்களில் ஏதாவது ஒரு நாள் செய்யப்படும் சடங்காகும். கூட்டத்தில் கூடல் என்பது முன்பு இறந்துபோன அனைவரோடும் சேர்த்து இறந்தவருக்கு படையல் போடுவது ஆகும். அன்று ஆண்கள் அனைவரும் வேட்டைக்குச் செல்வர். பெண்கள் மீன் பிடித்து வருவர். தங்கள் குடியில் இறந்துபோனவர்களுக்கும் சேர்த்து படையல் போடுவர். இறந்தவருடைய தட்டில் சோறு, கறி மற்றும் மீன் குழம்பை வைப்பர். அதனையடுத்து வெற்றிலை, தண்ணீர் ஆகிய இரண்டையும் வைத்துவிட்டு “வா இனி வந்து சோறு தின்னு அவுச்சால இனி கூடிக்கோ” என்று இறந்தவரை கூப்பிடுவர். கூப்பிட்ட பிறகு கதவினை சாற்றிவிட்டு வந்துவிடுவர். முதலில் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கிற்கு வந்த அனைவருக்கும் உணவு கொடுப்பர். அதன்பிறகு இரவு 8½ மணிக்கு இச்சடங்கினைச் செய்வர்.

இறந்தவருக்கு வருடம் வரும்போது படையல் போடுவதில்லை. ஆனால் உச்சாரு திருவிழா அன்று கண்டிப்பாக படையல் போட வேண்டும். அப்படி படையல் போடவில்லை என்றால் அச்சமுதாயம் அழிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் நிலவுகிறது. ஒரு சில குடும்பங்களில் படையல் போடுவதில்லை.

தன் கணவன் இறந்துவிட்டால் பெண் தன் அம்மா வீட்டிற்குச் செல்லலாம். பின்பு திருமணத்தின் போது கொடுக்கப்பட்ட 5½ ரூபாய் பணத்தில் 3 ரூபாய் பணத்தை மணமகன் வீட்டில் வைக்க வேண்டும். மீதமுள்ள பணத்தை தாய்மாமன் பெண்ணின் வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வான்.

ஒரு பெண் திருமணம் ஆனதும் இறந்துவிட்டால் அவளை பிறந்த வீட்டிலும் புதைக்கலாம். புகுந்த வீட்டிலும் புதைக்கலாம். ஆனால் ஒரு ஆண் தன் மனைவியின் வீட்டில் இறந்தாலும் கூட அவனை அவனுடைய குடிக்கு எடுத்துச் சென்று அவனுடைய வீட்டில் தான் புதைப்பர்.

இறந்தவரை வைத்திருக்கும் கோயில் வீட்டினுள் ஆண், பெண் இருபாலரும் செல்லலாம். பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து அழுது புலம்பிக் கொண்டு இருப்பர். இறந்தவரின் அருமை, பெருமைகளைச் சொல்லி அழுவர்.

“இறப்பு நடந்த வீட்டார்கள், தமது வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, உணவு சமைத்து, இறந்தவருக்குப் படைத்து வழிபாடு செய்வர். இதனால் தன் குடும்பத்திற்கும், உறவினர்களுக்கும் நன்மை

ஏற்படுமென்றும் நம்புகின்றனர். இவ்வாறாக உணவு படைத்து இறந்தவர்களை வழிபடுவது. ‘கருமாதி செய்தல்’ என அழைக்கப்படுகிறது. இதனைக் கருமாதி வைத்தல், ‘நீத்தார் நினைவு நாள்’, ‘ஈமக் கிரியைச் சடங்கு’ என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவர்.” (மு.தே.ஞா,ம.ச.ச.ப.எ -202). முள்ளுக்குறும்பர்கள் மற்ற சமூகத்தில் செய்யப்படுகின்ற அதாவது தமிழர்கள் செய்வது போல் பிணத்தை புதைத்த பின்போ அல்லது எரியூட்டிய பிறகு மூன்றாம் நாள் பால் ஊத்துதல், காக்கைக்குச் சோறிடல் போன்ற சடங்குகளைச் செய்வதில்லை.

ஈமச்சடங்குகள்

மனிதனிடம் காணப்பட்ட உடற்கூறுகள் நம்பிக்கையில் விளைந்தவையே என்கின்றனர்.

1. பச்சைச் சடங்கு (Green funeral)

2. உலர்ந்த சடங்கு (Dry funeral)

இருவகையான ஈமச்சடங்குகளாகும்.

இறந்தவுடன் பச்சைச் சடங்கினையும் இறந்தவருடைய ஆவி இனிமேல் திரும்ப வரக்கூடாது என்பதற்காக உலர்ந்த சடங்கையும் செய்தனர். “பச்சைச் சடங்கானது உடல் ஆவி பிரிந்து இறப்புக்குள்ளான சதைப்பகுதிக்குச் செய்யப்பட்டது. உலர்ந்த சடங்கானது ஒருவருடைய ஆவி இறந்த பின்னும் சில காலம் வரை அவர்கள் பகுதியில் உலவும் என்றும் பின்னர் இறுதியாக ஓரிடத்தில் உறையும் என்றும் நம்பி அவ்வாறு உறைந்த பின் அவரது ஆவிக்குச் செய்த சடங்காகும்.” (ப.பா, ப.மா, ப.எ59).

தமிழர்களின் வாழ்வில் கூட இச்சடங்குகள் காணப்படுகிறது. இறந்தவரை புதைக்கிற பொழுதோ அல்லது எரிக்கும் பொழுதோ செய்வது பச்சைச் சடங்கு ஆகும். இச்சடங்கு செய்த பின்னர் கூட ஆவிகள் சில நாட்கள் வீட்டிற்கு வரும் என்ற காரணத்தினால் உலர்ந்த சடங்கை செய்கின்றனர்.

பழங்குடியினர் வாழ்வில் இறப்புச்சடங்கில் இச்சடங்கு செய்யப்படகிறது. முள்ளுக்குறும்பர்கள் பச்சைச் சடங்கினையும், உலர்ந்தசடங்கினையும் செய்கின்றனர். இறந்ததும் இறந்தவரின் உடலுக்கு சீயக்காய் நீரில் குளிக்க வைத்தல், நெற்றியில் சந்தனம் பூசுதல் போன்றவற்றை செய்கின்றனர். இறந்ததற்கு பிறகு 3, 5, 7 ஆகிய ஏதேனும் ஒரு நாளில் புதங்குழி, கூட்டத்தில் கூடல் ஆகிய சடங்குகளைச் செய்கின்றனர்.

தமிழர் வாழ்வியலும் கூட பச்சைச் சடங்கும், உலர்ந்த சடங்கும் காணப்படுகிறது. இறந்தவருக்கு முதல் செய்யப்படுவது புதைக்கும் போதும் அல்லது எரிக்கும் போது செய்வது ஆகும். உலர்ந்த சடங்கு என்பது பச்சைச் சடங்கு செய்த பின்னரும் கூட ஆவி சில நாட்கள் வரை வீட்டிற்கு வந்து செல்கிறது என்பதால் காரியம் செய்யும் வரை இறந்தவருடைய உடைகள் மற்றும் உடமைகளை வைத்து விளக்கேற்றுதல், ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் நீர் வைத்தல். உடைகள் எதிரில் மணல் பரப்பி வைப்பர். சில நாட்கள் செல்ல மண்ணின் மேற்பரப்பு கலைந்ததும், நீரின் அளவு குறைந்ததும் காணப்படும். இறந்தவர் வீட்டிற்கு வந்ததால் இது நிகழ்ந்தது என எண்ணுகின்றனர். இறுதியாகத்தான் 14 அல்லது 16 ஆம் நாள் கருமாதி செய்கின்றனர். கருமாதி செய்வது இறந்தவரின் ஆவி சாந்தியடையச் செய்கின்றனர். இதனை உலர்ந்த சடங்கு எனலாம்.

பழங்குடியின மக்களிடம் இறந்தவருடைய ஆவி குடும்ப நலத்தோடு தொடர்புடையது என்று எண்ணுவதால் குழந்தைகளுக்கு இறந்தவர்களின் பெயரினையே இடுகின்றனர். பலியிடுதல்(அஸ்தி கரைத்தல்)

முள்ளுக்குறும்பர்கள் ஆடி மாதத்தில் அமாவாசை அன்று அஸ்தி கரைத்தல் சடங்கினை செய்கின்றனர். இவர்கள் மொழியில் அஸ்தி கரைத்தல் என்கின்றனர். சோற்றில் மஞ்சள் உருண்டை, வெள்ளை உருண்டை, கருப்பு உருண்டை ஆகிய மூன்று உருண்டைகளை வாழை இலையில் வைக்கின்றனர். மேலும் நவ தானியங்களை இலையில் (எள், நெல், அரிசி) போன்றவற்றை ஆற்றில் போடுவர். பூசாரி கர்வப்புல்லினை கையில் கொடுப்பார். இவற்றையெல்லாம் தலைமேல் தூக்கிப் பிடித்து பின்னாடி விடுவர்.

ஆவி வழிபாடு (Animism)

ஆவி வழிபாடு என்ற சமய நம்பிக்கை தோன்றிய நிலையில் அதனுடைய படிமலர்ச்சி நிகழ்வில் கடவுள் வழிபாடு என்பது உச்ச நிலையினை அடைந்தது. இன்றுள்ள அனைத்துச் சமூகமும் ஆவியுலகச் சமயம் என்ற நிலையினைக் கடந்து வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. அவ்வளர்ச்சி ஆவியுலக நம்பிக்கை - பல கடவுள் வழிபாடு - ஒரு கடவுள் வழிபாடு - என்ற வரிசையில் உள்ளது. இன்று காணப்படும் பெருஞ்சமயங்கள் அனைத்தும் ஆவியுலக நம்பிக்கை என்பதை கடந்து வந்துள்ளன என்ற காரணத்தால் குறைந்த அளவு ஆவியுலக நம்பிக்கையாவது கொண்டு காணப்படும். எங்கெல்லாம் உயிர், ஆவி, பேய், பிசாசு, கடவுள் என்ற நம்பிக்கையுள்ளதோ அங்கெல்லாம் குறைந்த அளவு ஆவியுலக நம்பிக்கை காணப்படும் என்கின்றனர்.

“இறந்துபட்ட மனிதர்களின் ஆவிகளைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடுவது ஆவி வழிபாடாகும். ஆவி பற்றிய நம்பிக்கை ஆவியுலகக் கோட்பாட்டின் (Animism) அடிப்படையாகும்.” (மு.தே.ஞா.கொ. நா.தெ.வ, ப.எ -14) மனிதன் இறந்த பிறகு என்னவாகிறான் என்று ஆதிசூழிமக்கள் மனதில் தோன்றியது. அதன் பின் அவனுடைய பிறப்பையும் இறப்பையும் கண்டான். இறந்தவர்களின் ஆவி உரிய காலம் வரை வாழ்ந்த பின்பு வாழ்கிறவர்களுக்கு நன்மையும் தீமையும் செய்கின்றது என்று நம்பினர். இவ்வுலகில் பிறந்து நன்மை செய்வர்களாக வாழ்ந்து இயற்கையாக மரணமடைந்தவரின் ஆவி நன்மை செய்யும் எனவும் கொடிய தீமைகள் செய்து இறந்தவர்களின் ஆவி தீமை செய்யும் என்றும் நம்புகின்றனர். தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் மரணமடைந்தவர்களின் ஆவிகள் மலை, மரம், பாறை, சுடுகாடு இவற்றில் உறைந்து வாழ்வதால் மனிதர்களுக்கு தீமை செய்யும் என்று நம்பினர். இவ் ஆவிகளுக்கு பேய், பிசாசு, காத்து, கருப்பு, முனி, பூதம் என்று பெயரிட்டனர். இவ் ஆவிகளில் இருந்து தீமை ஏற்பட்டாமல் இருக்க வழிபாடு செய்கின்றனர்.

தமிழர்களிடம் காணப்படும் ஆவி வழிபாடு பழங்குடி மக்களிடமும் காணப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பர்களும் ஆவி வழிபாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவைகளால் இறப்பவர்களின் ஆவி சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்று வரையிலும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு ஆவி துன்புறுத்தாமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கு செய்துவிடுகின்றனர். வருடத்தில் ஒரு நாள் மட்டும் வழிபாடு செய்கின்றனர். கூட்டத்தில் கூடல் நிகழ்வு நடத்தினால் அவ் ஆவியின் தொல்லை காணப்படாது. இயற்கையாக இறந்தவருக்கு செய்யும் கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கு செய்வது போல தற்கொலை, கொலை செய்து இறப்பவர்களுக்கும் செய்தால் தொல்லை இருக்காது என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் தற்கொலை செய்து இறந்தவர்களுக்கு கூட்டத்தில் கூடல் சடங்கினை செய்ய அனுமதிப்பதில்லை. அதனால் அவ் ஆவி சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. இறந்தவரின் ஆவி காற்று, விலங்கின் உருவம் போல காட்சியளிக்கும். இரவு நேரத்தில் பூனை, நாய் போன்றவை உலவினால் அது இறந்தவரின் ஆவி என்று நம்புகின்றனர். நடு இரவில் இறந்தவர் இடத்திற்கு நாய், பூனை போன்ற விலங்குகள் உலாவினால் அது இறந்தவருடைய ஆவி என்கின்றனர். தற்கொலை செய்து இறந்தவர்களின் ஆவியானது இவ்வாறு உலாவும் பேய், பிசாசு போன்றவை அச்சுறுத்தும்

போது தெய்வத்திடம் சென்று வேண்டி 1 ரூபாய் காணிக்கை தெய்வத்திற்கு கொடுப்பர். இனிமேல் பேய், பிசாசு வரக்கூடாது என்று வேண்டுவர். தனியாக இருக்கும் போது பயப்படாமல் இருப்பதற்கு சரடு, தாயத்து இரண்டையும் கட்டுகின்றனர். மேலும் பேய், பிசாசு போன்றவை அச்சுறுத்தும் என்பதற்காக கழுத்தில் சரடு கட்டுகின்றனர்.

முன்னோர் வழிபாடு

“இறந்துபட்ட மனிதனின் ஆவியைச் சடங்குகளினால் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்துவதாகவே இறப்புச் சடங்குகள் அமைகின்றன. இன்று இறந்தவருக்காகச் செய்யப்படும் நீத்தார் நினைவு நாள் வழிபாடு கூட முன்னோர் வழிபாட்டின் ஒருவகையினதே ஆகும்; (மு.தே.ஞா, கொ.நா. தெ.வ.ப.எ - 16). முன்னோர் வழிபாடு கொங்கு நாட்டில் நாட்டுப்புற வழிபாட்டில் இறந்தவர்களின் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகிறது. முன்னோர் வழிபாடு அன்பின் அடிப்படையிலும் அச்சத்தின் அடிப்படையிலும் வழிப்பட படுகிறது.

இறந்தவரின் ஆற்றலானது வாழ்வோரின் நலனில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்ற கருத்தாக்கத்தினால் முன்னோர் வழிபாடு ஏற்பட்டது (ancestor worship). இவ்வழிபாடு வேறு சில கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இம்மை, மறுமை பல பிறப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. நாம் ஒரு பிறவியில் செய்வதே மறுபிறவிக்கு காரணமாக அமைகிறது. முன்னோர் வழிபாட்டிற்கு காரணமாக அமைவது என்னவென்றால் ஒரு பிறவியில் ஒருவர் பெறும் ஆற்றலானது அவர் இறந்த பின்பு கூட அவருடைய இனத்தோடு தொடர்பு பெறுகின்றது.

பழங்குடியினரிடமும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. மகர மாதம் 30 ஆம் தேதி உச்சாரு திருவிழாவின் போது முன்னோருக்கு படையலிட்டு வழிபடுகின்றனர். அவ்வாறு படையலிடுவதற்கு காரணம் முன்னோரின் அருள் அப்போது தான் கிடைக்கும் எனவும் வழிபடவில்லை என்றால் அவர்களுடைய அருள் கிடைக்காது என்கின்றனர். அருள் என்பது கிடைத்தால் மட்டுமே நிம்மதி என்பது கிடைக்கும் என்று இன்று வரையிலும் நம்புகின்றனர்.

முன்னோருக்கு பிடித்ததை செய்து வழிபடுவதில்லை. இவர்களுக்கு கிடைக்கும் பொருளினை வைத்துத்தான் படையலிடுகின்றனர். இவர்கள் படைக்கிற உணவு முன்னோருக்கு பிடித்ததாக அமைகிறது. வேட்டைக்குச் சென்று கிடைத்த கறியினை சமைத்து பச்சரிசி சோறு வடித்து கோயில் வீட்டினுள் இறந்தவருடைய தட்டு காணப்படும். அத்தட்டில் சமைத்த உணவினை படைப்பர்.

மேலும் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, பொயிலை போன்றவற்றை வைப்பர். வெற்றிலை மூன்றும் பாக்கும் இரண்டும் வைப்பர். முன்னோர்கள் எத்தனை பேர் இறந்திருக்கிறார்களோ அத்தனை பேருடைய தட்டிலும் சோறும் கறியும் வைப்பர். விளக்கு பற்ற வைப்பர். பின்னர் ஆண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு சிறு குவளையில் சாராயம் ஊற்றி வைப்பர். இதையெல்லாம் வைத்து வழிபடுவர். இவ்வாறு வழிபாட்டால் இவர்களுடைய சமுதாயத்தில் வாழ்க்கை நல்ல முறையில் அமையும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது. இல்லையென்றால் நோய் வந்து தாக்கும் என்கின்றனர். உருவ வழிபாடு இல்லையென்றாலும் கூட காளிமல தெய்வத்தை வழிபடும் போது அன்றைய உச்சாரு திருவிழாவில் பணம், மோதிரம் போன்றவற்றை வைத்து வழிபட்டனர். உச்சாரு அன்று மட்டும் எல்லா முன்னோர்களையும் வழிபடுவர். முன்னோர்கள் எனப்படுவது ஒரு குடும்பத்தின் மூத்தவர் ஆவார்.

இறந்தவரின் உருவ படத்தை வைத்து வழிபடுவதில்லை. கூட்டத்தில் கூடல் நிகழ்வில் வைக்கப்படும் தட்டினை வைத்துத்தான் வழிபடுகின்றனர். மேலும், மண்சட்டி அதனை

வைத்தும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். தெய்வத்திற்கும் முன்னோர்க்கும் சேர்த்து இவ்வழிபாடு செய்யப்படுகிறது. கூட்டத்தில் கூடலில் சேர்த்து விட்டதற்கு பிறகு உச்சாரு அன்று வழிபாடு செய்யப்படுகிறது.

முள்ளுக்குறும்பர்கள் குழியன் என்ற கல்லினை வைத்து முதலில் வழிபாடு செய்கின்றனர். பனியர், காட்டுநாயக்கர் போன்றோர் வழிபட்டு வந்ததினை பார்த்து இவர்கள் வழிபடுகின்றனர். கோவில் உள்ளே இக்கல்லினை வைத்து வழிபடுவதில்லை. ஆனால் வீட்டின் முற்றத்தில் வைத்து வழிபடுகின்றனர். மரத்தின் அடியில் அக்கல்லினை வைத்து வழிபடுகின்றனர். வருடத்திற்கு ஒரு முறை விஷி பண்டிகையின் போது தேங்காய், பழம் இதனை வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். மாமரம், பலா மரம், அத்திமரம் போன்ற ஏதாவது ஒரு மரத்தின் அடியில் கல்லினை வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். பால் அதிகமாக வரும் மரத்தின் அடியில் தான் வழிபாடு செய்கின்றனர். பாக்கள்ளி(மு.மொழி) மரத்தினை வைத்து வழிபடுகின்றனர். மலையாள மொழியில் கள்ளிப்பாலா என்கின்றனர்.

“இந்து சமயத்திலும் முன்னோர் வழிபாடு காணப்படுகிறது. இந்துக்கள் இறந்த மூதாதையருக்கு ஆண்டு தோறும் திவசம் (திதி) கொடுப்பதன் மூலமும் ஒவ்வொரு அமாவாசையின் போதும் நோன்பிருந்து முன்னோரை நினைவு கொள்ளுதல் மூலம் முன்னோர் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.” (ப.பா, ப.மா, ப.எ -619). தமிழர் பண்பாட்டில் முன்னோர் வழிபாட்டில் பிடித்த உணவினையும் பொருள்களையும் வைத்து படையலிடுவர். ஆனால் முள்ளுக்குறும்பர்களிடையே முன்னோர்களுக்கு படையலிடும் போது அவர்களுக்கு பிடித்த உணவினை படையலிடுவதில்லை.

“இறந்தவரைப் புதைக்கும் சடங்கு முறை வேளாண் நாகரிகத்தோடு உருவானதாகும். புதைத்தல் என்பது விதைகளை ‘மண்ணுக்குள் புதைத்தல்’ என்பதற்கு இணையானதாகும். விதை முளைப்பது போன்று இறந்தவரும் மறுஉயிர் பெறுகிறார்.” (ப.பா,த.மா, ப.எ -211) பேரனுக்கு பாட்டன் பெயர் சூட்டுவது இறந்தவர் மீண்டும் தன் குடும்பத்தில் குழந்தையாக உருவெடுத்துள்ளது என்பதால் தான். இறப்பு, வளமை இவ்விரண்டோடும் முன்னோர்கள் தொடர்பு கொண்டவர்கள். அதனால் தான் முன்னோர் வழிபாட்டை மங்களமானது என்றும் கூறுகின்றனர். இறந்தாலும் கூட தன் சந்ததியினரோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளனர்.

ஆன் வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

ஆதிக்குடி மக்கள் இயற்கை ஆற்றலுக்கு ஆவி (உயிர்ப்பு) உண்டென்று நம்பினர். அந்த ஆவிகள் ஏதேனும் ஒரு சில காரணத்தினால் சினம் கொண்டு சீறுகிறது. அந்த ஆவியை திருப்திபடுத்துவதற்காகவும் அவை தரும் துன்பத்திலிருந்து காத்துக்கொள்ள வழிபாடுகள் செய்தனர். மேலும் இறந்துபோன மனிதனுடைய ஆவியானது நன்மையும் தீமையும் செய்து வரும் என்று கருதியதால் நன்மை செய்யும் ஆவியை போற்றவும், தீமை செய்யும் ஆவியை அமைதிபடுத்தவும் ஆவி வழிபாடுகளை மேற்கொண்டனர்.முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் ஆவி வழிபாடுகளை இன்றளவிலும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைகளும், பேய் பிடித்தவருக்கு மந்திரவாதிகளை அழைத்து பேய் விரட்டுதல், முன்னோர் வழிபாடு போன்றவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர்.

ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கை

“இயற்கைக்கு மாறுபட்ட முறையில் கொலை, தற்கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தோரது ஆவி, அதற்கென்று விதிக்கப்பட்ட காலம் வரையில் உலகில் உலவும் என்று இன்றளவும் மக்கள் நம்புகின்றனர். (மு.தே.ஞா, ம.வா.ம.ச, ப - 40). உலவிக் கொண்டிருக்கும்

இந்த ஆவிகளுக்கு காற்று (காத்து), கருப்பு, பேய், பிசாசு, மோகினி, முனி என்ற பெயரினை இட்டு மக்கள் அழைக்கின்றனர்.

அவ்ஆவிகளை நல்லன, தீயன என்றும் இயற்கையாக நன்மை செய்து இறந்தவர்களை நல்ல ஆவி என்றும், அவர் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் நன்மை செய்தது போல, அவருடைய ஆவி இறந்த பின்பும் நன்மை செய்யும் என்று கருதினர்.

முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் இறந்தோர் பற்றிய நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. நன்மை செய்து இறந்த வயதானவர்கள் மற்ற அனைவரும் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் நன்மை செய்தது போலவே இறந்த பின்பும் நன்மை செய்வர் என்று இவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவ்வாறு நன்மை செய்து வாழ்ந்து இறந்தவர் அக்குடும்பத்தின் அனைத்து நல்ல நிகழ்வையும் முன்னின்று நடத்திக் கொடுப்பார் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

மனிதர்களும் உறையும் ஆவிகள்

ஆவிகள் உறைந்துள்ள இடத்திற்கு அந்திப்பொழுதிலோ, நடுப்பகலிலோ தூய்மையின்றி செல்லும் ஆண்களையும் பெண்களையும் ஆவிகள் பிடித்துக் கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை பெரும்பாலோரிடம் காணப்படுகிறது. முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடமும் இந்நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. பூப்படைந்த பெண்களும், கர்ப்பமாக இருக்கும் பெண்களும் நடு இரவில் வெளியில் செல்வதை தவிர்க்கின்றனர். அதை மீறி அவர்கள் வெளியில் சென்றால் பேய் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று இன்றளவிலும் நம்புகின்றனர்.

பேயின் ஓயல்புகள்

“பேய் எனும் சொல் அச்சுறுத்துவது என்றும், அஞ்சுவது என்றும் பொருள்படுவதாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். பேயின் நிறங்குறப்பாதலால் கருப்பு என்பதே பேயைக் குறிக்கும் பண்பாகு பெயராயிற்று என்பர்.” (மு.தே.ஞா, ம.ச, ப.எ- 50). தற்கொலை, கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தவர்களின் ஆவியானது இன்னொருவர் உடலில் புகுந்துள்ளது என்கின்றனர். இப்பேயினை விரட்டுவதற்கு மந்திரவாதிகள் உள்ளனர். ஒரு களத்தினை போட்டு அதில் பேய் பிடித்தவரை அமர வைத்து மந்திரங்கள் சொல்லி அப்பேயினை பேச வைப்பார்கள். ஆப்பேயானது பெயர், எந்த காரியத்திற்காக வந்துள்ளது என்பதை கூறும். அப்பேயை விரட்டுவதற்கு பாடல் ஏதும் பாடுவதில்லை. ஆனால் பனியர், பெட்டக்குறும்பர்களிடம் பேய் விரட்ட பாடல் பாடுவதுண்டு. அப்பேய் கேட்கும் பொருள்கள் அனைத்தையும் கொடுத்து விரட்டுவர். கோவில் பூசாரியும் பேயினை விரட்டுவார்.

பேய் விரட்டுவதற்கு தனியே மந்திரவாதிகள் இருக்கின்றனர். அவர்களை அழைத்து பேய் விரட்டுவர். ஆனால் முள்ளுக்குறும்பர் சமூகத்தினரிடையே இன்று மந்திரம் தெரிந்தவர்கள் இல்லை என்ற காரணத்தினால் இந்து சமயத்தில் உள்ள மந்திரவாதிகளை அழைத்து பேயை விரட்டுகின்றனர். இரவு நேரத்தில் 12 மணிக்குமேல் பேயினை விரட்டுகின்றனர்.

பேய் பிடித்ததற்கான அறிகுறிகள்

பேய் பிடித்தவர் முன் இருப்பவர் முகத்தினை பார்க்காமல் பேசுவதை கேட்டு பதில் பேசாமல் இருத்தல் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் கூறாமல் மாறி பதில் கூறுதல், தூக்கமின்மை, அடிக்கடி காய்ச்சல் வருதல் போன்றவை முள்ளுக்குறும்பர்களிடம் பேய் பிடித்தலுக்கான அறிகுறிகளாக காணப்படுகின்றன.

ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கை

முள்ளுக்குறும்பரின மக்களிடத்தில் வயதான ஒருவர் இறந்தால் கூட ஆவியாக துன்புறுத்துவார் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. செயற்கை மரணத்தினால் இறந்தவர்கள் கூட கனவில் வந்து தொல்லை செய்வார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் கனவில் வந்து தொல்லை செய்வதற்கு அவர்கள் விருப்பப்பட்ட ஒரு காரியம் நடக்கவில்லையென்றால் துன்புறுத்துவதாக நம்புகின்றனர்.

பேய் பிடித்தவருக்கு மருந்து கொடுத்தல்

பேய் பிடித்தவருக்கு முள்ளுக்குறும்பர்கள் மருந்து கொடுத்து சரி செய்கின்றனர். மூலிகை மருந்தினை மூன்று வேளை குடிக்கக் கொடுப்பர். அதனை குடித்ததும் உடல் முழுவதும் அம்மருந்தினை பூசுவர். அப்பொழுது சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் காணப்படுகிறது.

இறப்பு நிகழ்வதன் அறிகுறிகள்

நடு இரவில் ஆந்தை (நத்து) கத்தும். எல்லா சமயத்திலும் கத்துவதில்லை. இரவு நேரத்தில் கத்துவதால் இறப்பு கட்டாயம் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்றுவரை காணப்படுகிறது.

இறப்பு நிகழ்கூடாது என்பதற்காக கிருஷ்ணனுடைய ஹரிநாம கீர்த்தனையை பாடுகின்றனர். மூன்று முறை பாடும் போது கத்தும் சத்தம் நிற்கும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உள்ளது.

“ஓங்காரமாய் போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

ஆங்காரமாய் போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

போதம்பரித்துவது நாலாய் நின்னவரம்

ஆஜாரருபஹரி நாராய நாயணவே

ஓங்காரமாய் போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

ஆங்காரமாய் போது மூணாய் பிரிஞ்நுடனே

போதம்பரித்துவது நாலாய் நின்னவரம்

ஆஜாரருபஹரி நாராய நாயநம்”

கெட்டது நடக்கும் போதும் இந்த ஹரிநாம கீர்த்தனையை பாடுவர். இறந்த பிறகு இராமாயணம் வாசிக்கும் பழக்கம் இவர்களிடம் உண்டு. இராமாயணம் தெரிந்தவர்கள் மட்டும் இதனை வாசிப்பர்.

இன்றுவரையிலும் இவர்களிடம் ஆவி வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு, ஆவிகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றது. இறந்தவருடைய ஆவியைப் பார்த்து பயந்தால் உழிஞ்சு மாற்றல் என்ற சடங்கினை செய்கின்றனர். மஞ்சள், கருப்பு, வெள்ளை ஆகிய மூன்று சோற்று உருண்டைகளை பாதிக்கப்பட்டவர் தலையை சுற்றி குடியின் முச்சந்தியின் நடுவில் வைப்பர். இரவு நேரத்தில் இதனை செய்கின்றனர். தூக்கத்தில் நடப்பவர்கள் தூக்கத்தில் பயந்து உட்காருபவர்கள் தானாக பேசுபவர்கள் இவர்களுக்கு செய்யப்படுகிறது.

மந்திர்த்தல்

“உடலில் ஏற்படும் கட்டிகள் பருக்கள் போன்ற நோய்களுக்கும் பாம்பு தேள் எலி நாய் ஆகியன கடிப்பதனால் ஏற்படும் விஷத்தை நீக்குவதற்கும் ‘மந்திரித்தல்’ எனும் முறையை கையாளுகின்றனர். வேப்ப இலையை விசிறிக்கொண்டு மந்திரங்களை முணு முணுத்தலையே ‘மந்திரித்தல்’ என்கின்றனர்.” (மு.தே.ஞா, ம.ச, ப.எ -31). முள்ளுக்குறும்பர்களும் பச்சை மூலிகைகள்

கொடுக்கின்றனர். சரியாகவில்லை என்றால் நூல் மந்திரித்து கட்டுகின்றனர். அதன் பிறகு சாம்பலை விபூதியாக பூசுகின்றனர். நெற்றி அடிபாதம் உள்ளங்கையில் பொட்டு வைப்பதனை போன்று வைக்கின்றனர்.

பலதெய்வ வழிபாடு (polytheism)

“ஒரு கடவுளை மட்டும் வழிபடாமல் எல்லாம் தெய்வங்களையும் வழிபடுவது பல தெய்வ வழிபாடு என்கின்றனர். இந்து சமயத்திலும் பல தெய்வ வழிபாடுகள் காணப்பட்டாலும் ஒரு தெய்வத்தினையே வழிபடுகின்றனர்”. (மு.தே.ஞா.கொ.நா.தெ.வ.ப.எ16). முள்ளுக்குறும்பர்களிடமும் இவ்வகையான வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தம்புராட்டி அம்மன் குல தெய்வமாகக் வழிப்பட்டாலும் சிவன், காளியம்மன், மாரியம்மன், கண்டம்பில்லி, ஊராளங்கெலியாளி, பழையங்கெலியாளி போன்ற தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர்.

முடிவுரை

தமிழ் மரபில் வருகின்ற மக்களின் மரண சடங்குகள் நாட்டுக்கு நாடு, காலத்திற்கு காலம், இடத்திற்கு இடம், பண வசதி பொருத்தும் மாறுபடுகிறது. மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கை வசதிக்கேற்ப சுருக்கியும் விரித்தும் மரணச் சடங்குகளை செய்கிறான். அக்காலத்தில் ஒரு வீட்டில் மரணம் ஏற்பட்டால் சடங்கு முடியும் வரை ஊரில் உள்ள ஒருவருமே வேலைகளுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள், உணவு அருந்த மாட்டார்கள். அவ் வீட்டில் இருந்து ஆக வேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தையும் முடித்து உடலை தகனம் செய்து வீடு கழுவி தலைமுழுகி உறவினர்கள் சமைத்து வரும் உணவையே எல்லாரும் ஒன்றுகூடி அருந்துவார்கள். இதனைப் போல் முள்ளுக்குறும்பர்கள் பின்பற்றும் சடங்கு முறைகளில் சிறிது வேறுபாடும் காணப் படுகிறது. பிணத்தினை புதைத்த பின்பும் அல்லது எரியூட்டிய பின்பும் மூன்றாம் நாள் பாலூட்டுதல், காக்கைக்குச் சோறிடுதல் போன்ற சடங்குகளைச் செய்வதில்லை. ஆடி மாதத்தில் அமாவாசை என்று அஸ்தி கரைத்தல் சடங்கினை செய்கின்றனர். ஆவி வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு போன்றவற்றினை நம்புகின்றனர். இறப்பு நிகழ்வதற்கான அறிகுறிகள் குறித்த நம்பிக்கை இவர்களிடத்தில் உண்டு. தமிழ் மரபில் இடம்பெறும் இறப்பு சடங்குகளை போலவே இவர்களும் சடங்கு முறைகளை பின்பற்றுகின்றனர்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. கொங்குநாட்டு நாட்டுப்புற தெய்வவழிபாடு, ஞானசேகரன். தே, 2002, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, ஆசிரியர் குடியிருப்பு, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை – 641 046.
2. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ஞானசேகரன். தே, 2009, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098.
3. மந்திரவாதமும் போலித்தனங்களும், ஞானசேகரன். தே, 2018, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி லிட்41 – பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை – 600 098,
4. பண்பாட்டு மானுடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2018, 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி – 10,
5. தமிழகப் பழங்குடிகள், பக்தவத்சல பாரதி, அடையாள பதிப்பகம், 2017, 1205/1, கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி – 10,

References

1. *Kongunaatu Naatupura Deivavazhipaadu*. Gnasekaran.T, 2002, New Senchury Book House. Pvt 41-P, Aasiriyar Kudiyirupu, Bharathiar University, Covai-641046.
2. *Makkal Vaalvil Manthirach Sadangugal*, Gnasekaran.T, 2009, New Senchury Book House. Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.
3. *Manthiravathamum Polithanangalum* Gnasekaran.T, 2018, New Senchury Book House. Pvt 41-P, Citko Industrial Estate, Ambathur, Chennai – 600098.
4. *Panpaatu Maanudaviyal*, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthaantham, Trichy – 10
5. *Tamilaga Palangudigal*, Bakthavachala Barathi, Adayala Pathipa-gam, 2018, 1205/1, Karupur Saalai, Puthaantham, Trichy – 10

Cite this Article in English

Prashila.S, Prem Kumar.R “Mullukurumbas Tribes Funeral Rituals” MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 2, July 2025, pp. 59-72